

Sygn. akt V.2 Ka 321/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Sędziowie: SO Sławomir Klekocki (spr.)

SO Aleksandra Odoj-Jarek

Protokolant: Agnieszka Szafoni

w obecności Jacka Sławika Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gliwicach

po rozpoznaniu w dniu 27 lipca 2015 r.

sprawy: **S. S. /S./**

syna P. i I.

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 199 § 2 kk w zw. z art. 199 §1 kk i art. 200 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk i art. 12 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 29 stycznia 2015r. sygn. akt II K 969/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego

obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt V.2 Ka 321/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim wyrokiem z dnia 29 stycznia 2015r., sygn. akt II K 969/13, uznał oskarżonego S. S. za winnego tego, że:

I. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie I wyroku, że w okresie od maja 2012r. do 23 lutego 2013r. w W., S. i K., działając czynem ciągłym, nadużywając stosunku zależności jako trener grupy piłkarskiej doprowadził małoletniego poniżej lat 15 A. B. (1) do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych, masturbowanie

go oraz wkładanie palca do odbytu, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 200 §1 kk i art. 199 §1 kk w zw. z art. 199 §2 kk przy zast. art. 11 §2 kk i w zw. z art. 12 kk,

II. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie II wyroku, że w bliżej niustalonym dniu w okresie pomiędzy czerwcem 2010r., a wrześniem 2011r. w W., nadużywając stosunku zależności jako trener grupy piłkarskiej doprowadził małoletniego poniżej lat 15 R. D. do innej czynności seksualnej poprzez dotykanie jego narządów płciowych, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 200 §1 kk i art. 199 §1 kk w zw. z art. 199 §2 kk przy zast. art. 11 §2 kk,

III. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie III wyroku, że w okresie zimy 2012/2013 roku w C. oraz w okresie od 18 do 23 lutego 2013r. w K., działając czynem ciągłym, nadużywając stosunku zależności jako trener grupy piłkarskiej doprowadził małoletniego poniżej lat 15 R. D. do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych oraz masturbowanie go, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 200 §1 kk i art. 199 §1 kk w zw. z art. 199 §2 kk przy zast. art. 11 §2 kk i w zw. z art. 12 kk,

IV. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie IV wyroku, że w grudniu 2011r. w R. C., nadużywając stosunku zależności jako trener grupy piłkarskiej doprowadził małoletniego poniżej lat 15 D. B. (1) do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych oraz masturbowanie go, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 200 §1 kk i art. 199 §1 kk w zw. z art. 199 §2 kk przy zast. art. 11 §2 kk,

V. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie V wyroku, że w dniu 20 lutego 2013r. w K., nadużywając stosunku zależności jako trener grupy piłkarskiej doprowadził małoletniego poniżej lat 15 D. B. (1) do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych oraz masturbowanie go, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 200 §1 kk i art. 199 §1 kk w zw. z art. 199 §2 kk przy zast. art. 11 §2 kk,

VI. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie VII wyroku, że w okresie od 8 do 19 sierpnia 2012r. w S. nadużywając stosunku zależności jako trener grupy piłkarskiej doprowadził małoletniego poniżej lat 15 K. M. do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych oraz

masturbowanie go, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 200 §1 kk i art. 199 §1 kk w zw. z art. 199 §2 kk przy zast. art. 11 §2 kk,

VII. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie VIII wyroku, że w okresie od 2011r. do 23 lutego 2013r. na obozach letnich w R. koło G., w S. i na obozie zimowym w K. oraz w samochodzie na trasie W. - R., wielokrotnie działając czynem ciągłym, nadużywając stosunku zależności jako trener grupy piłkarskiej doprowadził małoletniego poniżej lat 15 M. O. do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych, masturbowanie go oraz wkładanie palca do odbytu, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 200 §1 kk i art. 199 §1 kk w zw. z art. 199 §2 kk przy zast. art. 11 §2 kk i w zw. z art. 12 kk,

VIII. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie IX wyroku, że w okresie od maja 2009r. do 23 lutego 2013r. na turnieju we W. w miejscowości R., na obozach letnich w Z., w R. koło G., w S. i obozie zimowym w K. oraz w samochodzie osobowym na trasie W. - R., wielokrotnie działając czynem ciągłym, nadużywając stosunku zależności jako trener grupy piłkarskiej doprowadził małoletniego poniżej lat 15 D. J. do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych oraz masturbowanie go, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 200 §1 kk i art. 199 §1 kk w zw. z art. 199 §2 kk przy zast. art. 11 §2 kk i w zw. z art. 12 kk,

IX. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie X wyroku, że w okresie jesieni w roku 2011 w W. nadużywając stosunku zależności jako trener grupy piłkarskiej doprowadził małoletniego poniżej lat 15 K. B. do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 200 §1 kk i art. 199 §1 kk w zw. z art. 199 §2 kk przy zast. art. 11 §2 kk,

X. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XI wyroku, że w okresie obozu letniego w sierpniu 2012r. w S., nadużywając stosunku zależności jako trener grupy piłkarskiej doprowadził małoletniego poniżej lat 15 K. B. do innych

czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 200 §1 kk i art. 199 §1 kk w zw. z art. 199 §2 kk przy zast. art. 11 §2 kk,

XI. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XII wyroku, że w okresie od przełomu zimy i wiosny 2012r. do stycznia 2013r. w samochodzie na trasie W. – R. kilkakrotnie oraz jeden raz na obozie letnim w sierpniu 2012r. w S., działając czynem ciągłym, nadużywając stosunku zależności jako trener grupy piłkarskiej doprowadził małoletniego poniżej lat 15 J. P. (1) do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 200 §1 kk i art. 199 §1 kk w zw. z art. 199 §2 kk przy zast. art. 11 §2 kk i w zw. z art. 12 kk,

XII. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XIII wyroku, że w kwietniu 2009r. w samochodzie na trasie P. – W. nadużywając stosunku zależności jako trener grupy piłkarskiej doprowadził małoletniego poniżej lat 15 Ł. K. (1) do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych oraz masturbowanie go, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 200 §1 kk i art. 199 §1 kk w zw. z art. 199 §2 kk przy zast. art. 11 §2 kk,

XIII. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XIV wyroku, że w sierpniu 2010r. w R. koło G. podczas obozu letniego, nadużywając stosunku zależności jako trener grupy piłkarskiej doprowadził małoletniego poniżej lat 15 Ł. K. (1) do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 200 §1 kk i art. 199 §1 kk w zw. z art. 199 §2 kk przy zast. art. 11 §2 kk,

XIV. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XV wyroku, że w okresie od początku 2010r. do stycznia 2013r. w samochodzie na trasie R. N. - W. oraz S. – R. N. wielokrotnie działając czynem ciągłym, nadużywając stosunku zależności jako trener grupy piłkarskiej doprowadził małoletniego poniżej lat 15 D. W. (1) do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych, masturbowanie go, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 200 §1 kk i art. 199 §1 kk w zw. z art. 199 §2 kk przy zast. art. 11 §2 kk i w zw. z art. 12 kk,

XV. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XVI wyroku, że w okresie od wiosny 2010r. do zimy 2012r. w R., W., na obozach letnich w R. koło G. i w S. oraz w samochodzie na parkingu w R. co najmniej sześciokrotnie, działając czynem ciągłym, nadużywając stosunku zależności jako trener grupy piłkarskiej doprowadził małoletniego poniżej lat 15 D. D. do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych, masturbowanie go oraz wkładanie palca do odbytu, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 200 §1 kk i art. 199 §1 kk w zw. z art. 199 §2 kk przy zast. art. 11 §2 kk i w zw. z art. 12 kk,

XVI. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XVII wyroku, że w okresie od września 2011r. do 23 lutego 2013r. na obozie letnim w S. i na obozie zimowym w K. oraz w W. w swoim samochodzie i w szatni klubu (...) oraz w pomieszczeniu dla nauczycieli wychowania fizycznego w Gimnazjum nr 2 co najmniej sześciokrotnie, działając czynem ciągłym, nadużywając stosunku zależności jako trener grupy piłkarskiej doprowadził małoletniego poniżej lat 15 M. D. (1) do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych oraz masturbowanie go, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 200 §1 kk i art. 199 §1 kk w zw. z art. 199 §2 kk przy zast. art. 11 §2 kk i w zw. z art. 12 kk,

XVII. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XVIII wyroku, że w maju 2009r. na turnieju we W. w miejscowości R. nadużywając stosunku zależności jako trener grupy piłkarskiej doprowadził małoletniego poniżej lat 15 J. W. do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych oraz masturbowanie go, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 200 §1 kk i art. 199 §1 kk w zw. z art. 199 §2 kk przy zast. art. 11 §2 kk,

XVIII. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XIX wyroku, że w lutym 2013r. w K. na obozie zimowym, nadużywając stosunku zależności jako trener grupy piłkarskiej doprowadził małoletniego poniżej lat 15 J. W. do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych oraz masturbowanie go, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 200 §1 kk i art. 199 §1 kk w zw. z art. 199 §2 kk przy zast. art. 11 §2 kk,

XIX. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XX wyroku, że w okresie obozu letniego w sierpniu 2012r. w S. dwukrotnie oraz raz w październiku lub listopadzie 2012r. na trasie W. – L. podczas jazdy samochodem, działając

czynem ciągłym, nadużywając stosunku zależności jako trener grupy piłkarskiej doprowadził małoletniego poniżej lat 15 P. O. (1) do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych oraz masturbowanie go, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 200 §1 kk i art. 199 §1 kk w zw. z art. 199 §2 kk przy zast. art. 11 §2 kk i w zw. z art. 12 kk,

XX. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XXI wyroku, że w okresie wiosenno – letnim w 2012r. na trasie W. – R. w samochodzie podczas jazdy dwukrotnie działając czynem ciągłym, nadużywając stosunku zależności jako trener grupy piłkarskiej doprowadził małoletniego poniżej lat 15 K. P. do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych oraz masturbowanie go, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 200 §1 kk i art. 199 §1 kk w zw. z art. 199 §2 kk przy zast. art. 11 §2 kk i w zw. z art. 12 kk,

XXI. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XXII wyroku, że w okresie od jesieni 2011r. do listopada 2012r. na parkingu w samochodzie w W. i w R. oraz na obozie letnim w S. wielokrotnie, działając czynem ciągłym, nadużywając stosunku zależności jako trener grupy piłkarskiej doprowadził małoletniego poniżej lat 15 M. S. (1) do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych, masturbowanie go oraz wkładanie palca do odbytu, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 200 §1 kk i art. 199 §1 kk w zw. z art. 199 §2 kk przy zast. art. 11 §2 kk i w zw. z art. 12 kk,

XXII. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XXIII wyroku, że w okresie od lutego 2009r. do grudnia 2009r. w W. na parkingu w samochodzie, w szatni na stadionie oraz w mieszkaniu i na obozie letnim w K. w 2008r. wielokrotnie działając czynem ciągłym, nadużywając stosunku zależności jako trener grupy piłkarskiej doprowadził małoletniego poniżej lat 15 P. K. do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych oraz masturbowanie go, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 200 §1 kk i art. 199 §1 kk w zw. z art. 199 §2 kk przy zast. art. 11 §2 kk i w zw. z art. 12 kk,

XXIII. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XXV wyroku, że w okresie od zimy 2009 do wiosny 2010r. w W. w swoim samochodzie, działając czynem ciągłym, nadużywając stosunku zależności jako trener grupy piłkarskiej doprowadził małoletniego poniżej lat 15 R. P. do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych oraz masturbowanie go, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 200 §1 kk i art. 199 §1 kk w zw. z art. 199 §2 kk przy zast. art. 11 §2 kk i w zw. z art. 12 kk,

XXIV. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XXVI wyroku, że w okresie obozu letniego w 2011r. w R. koło G. nadużywając stosunku zależności jako trener grupy piłkarskiej doprowadził małoletniego poniżej lat 15 R. P. do innej czynności seksualnej poprzez dotykanie jego narządów płciowych, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 200 §1 kk i art. 199 §1 kk w zw. z art. 199 §2 kk przy zast. art. 11 §2 kk i w zw. z art. 12 kk,

XXV. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XXVII wyroku, że w okresie od końca 2008r. do sierpnia 2009r. w W. w trakcie jazdy samochodem, działając czynem ciągłym, nadużywając stosunku zależności jako trener grupy piłkarskiej doprowadził małoletniego poniżej lat 15 M. Z. do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 200 §1 kk i art. 199 §1 kk w zw. z art. 199 §2 kk przy zast. art. 11 §2 kk i w zw. z art. 12 kk,

XXVI. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie XXVIII wyroku, że w okresie od września 2011r. do czerwca 2012r. na trasie W. – N. w trakcie jazdy w samochodzie, działając czynem ciągłym, nadużywając stosunku zależności jako trener grupy piłkarskiej doprowadził małoletniego poniżej lat 15 K. S. (1) do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych i masturbowanie go, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 200 §1 kk i art. 199 §1 kk w zw. z art. 199 §2 kk przy zast. art. 11 §2 kk i w zw. z art. 12 kk,

przy czym Sąd przyjął nadto, że oskarżony popełnił je w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu zanim zapadł pierwszy wyrok co do któregośkolwiek z nich, tj. w warunkach ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 §1 kk i za to na

podstawie art. 200 §1 kk i przy zast. art. 11 §3 kk i art. 91 §1 kk skazał go na jedną karę 12 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim uniewinnił oskarżonego S. S. od czynów zarzucanych mu:

- w pkt VI, polegającego na tym, że w roku 2011 w W. nadużywając stosunku zależności jako trener grupy piłkarskiej i jednocześnie nadużywając zaufania dopuścił się wobec małoletniego poniżej lat 15 K. M. innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych, tj. przestępstwa z art. 199 §2 kk w zw. z art. 199 §1 kk i art. 200 §1 kk przy zast. art. 11 §2 kk,

- w pkt. XXIV, polegającego na tym, że w okresie od 2010r. do końca 2011r. w R. koło G. i w W. w samochodzie, dwukrotnie działając czynem ciągłym, nadużywając stosunku zależności jako trener grupy piłkarskiej i jednocześnie nadużywając zaufania dopuszczał się wobec małoletniego poniżej lat 15 T. O. innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych, tj. przestępstwa z art. 199 §2 kk w zw. z art. 199 §1 kk i art. 200 §1 kk przy zast. art. 11 §2 kk i w zw. z art. 12 kk.

Na podstawie art. 39 pkt 2a kk przy zast. art. 91 §1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego S. S. środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności związanej z wychowaniem, edukacją i opieką nad małoletnimi przez okres 10 lat.

Na podstawie art. 41a §2 kk przy zast. art. 91 §1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego S. S. środek karny w postaci zakazu komunikowania się i zbliżania do pokrzywdzonych: A. B. (1), R. D., D. B. (1), K. M., M. O., D. J., K. B., J. P. (1), Ł. K. (1), D. W. (2), D. D., M. D. (1), J. W., P. O. (1), K. P., M. S. (1), P. K., R. P., M. Z. i K. S. (1) na okres 10 lat.

Na podstawie art. 46 §2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego S. S. nawiązki na rzecz pokrzywdzonych: A. B. (1), R. D., D. B. (1), K. M., M. O., D. J., K. B., J. P. (1), Ł. K. (1), D. W. (2), D. D., M. D. (1), J. W., P. O. (1), K. P., M. S. (1), P. K., R. P., M. Z. i K. S. (1) w kwocie po 500 złotych.

Na podstawie art. 63 §1 kk Sąd zaliczył oskarżonemu S. S. na poczet orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania w tej sprawie od dnia 25 lutego 2013r. do dnia 29 stycznia 2015r.

Na podstawie art. 627 kpk, art. 630 kpk i art. 617 kpk w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty Sądowe obejmujące opłatę w wysokości 600 złotych oraz obciążył go wydatkami postępowania w zakresie skazania, w pozostałej części obciążając m. Skarb Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonego S. S..

Obrońca oskarżonego adw. H. S. zaskarżył powyższy wyrok w części tj. w pkt 1, 3, 4, 5, 6, 7 jego sentencji i na podstawie art. 438 pkt 2, 3 i 4 kpk oraz art. 427 §1 i §2 kpk wyrokowi temu zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na treść wyroku, a w szczególności:

1. art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk poprzez oparcie ustaleń co do winy oskarżonego jedynie na okolicznościach obciążających go i przy pominięciu dowodów i okoliczności świadczących na jego korzyść oraz poprzez naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów i oceny zebranego materiału dowodowego w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy, doświadczenia życiowego oraz zasadami logiki i prawidłowego rozumowania, a w szczególności poprzez:

a) przyznanie waloru pełnej wiarygodności zeznaniom małoletnich pokrzywdzonych, małoletnich świadków oraz rodzicom małoletnich pokrzywdzonych, a skutkujących przyjęciem, iż w sprawie nie zachodzą żadne wątpliwości, co do charakteru zachowań oskarżonego wobec małoletnich oraz faktu popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów, w sytuacji, gdy zeznania te są wewnątrznie sprzeczne, nielogiczne, niepełne i nie korelują wzajemnie ze sobą, a zatem nie pozwalają na przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów,

b) przyznanie waloru pełnej wiarygodności powołanym w sprawie opiniom psychologicznym sporządzonym przez psycholog J. N. oraz L. K., w sytuacji, gdy opinie te na walor ten nie zasługiwały, albowiem analiza ich treści oraz okoliczności towarzyszące ich wydawaniu wskazują, iż opinie są wyłącznie wynikiem ocen moralnych oskarżonego przez biegłe, które nie zachowały w sprawie wymaganej wobec ich funkcji bezstronności i profesjonalizmu,

c) przyjęcie, iż z opinii biegłych lekarzy psychiatrów i seksuologa wynika, iż oskarżony mógł się dopuścić zarzucanych mu czynów podczas, gdy z opinii tych wypływa zupełnie odmienny wniosek, mianowicie, iż u oskarżonego występuje brak zaburzeń, które uzasadniałyby dopuszczenie się przez niego czynów o charakterze molestowania seksualnego,

d) odmówienie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w części, w której oskarżony twierdził, iż nie dopuścił się zarzucanych mu czynów podczas, gdy zeznania te były spójne logiczne, konsekwentne i znajdowały potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym,

2. art. 170 kpk w zw. z art. 201 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z uzupełniających opinii ustnych biegłej L. K. oraz biegłego M. D. (2) w sytuacji, gdy opinie te były niepełne i niejasne i nie było podstaw do oddalenia wniosku,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na jego treść, a wynikający z przyjęcia, iż:

1. oskarżony w okresie od maja 2012r. do 23 lutego 2013r. w W., S. i K. doprowadził małoletniego A. B. (1) do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych, masturbowanie go oraz wkładanie palca do odbytu,

2. oskarżony w bliżej nieokreślonym dniu w okresie pomiędzy czerwcem 2010r. a wrześniem 2011r. w W. doprowadził małoletniego R. D. do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych,

3. oskarżony w okresie zimy 2012/2013r. w C. oraz z okresie od 18 do 23 lutego 2013r. w K. doprowadził małoletniego R. D. do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych oraz masturbowanie go,

4. oskarżony w grudniu 2011r. w R. C. doprowadził małoletniego D. B. (1) do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych oraz masturbowanie go,

5. oskarżony w dniu 20 lutego 2013r. w K. doprowadził małoletniego D. B. (1) do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych oraz masturbowanie go,

6. oskarżony w okresie od 8 do 19 sierpnia 2012r. w S. doprowadził małoletniego K. M. do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych oraz masturbowanie go,

7. oskarżony w okresie od 2011r. do 23 lutego 2013r. na obozach letnich w R. koło G., w S. i na obozie zimowym w K. oraz w samochodzie na trasie W. – R. wielokrotnie doprowadzał małoletniego M. O. do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych, masturbowanie go i wkładanie palca do odbytu,

8. oskarżony w okresie od maja 2009r. do 23 lutego 2013r. na turnieju we W. w miejscowości R., na obozach letnich w Z., w R. koło G., w S. i na obozie zimowym w K. oraz w samochodzie na trasie W. – R. wielokrotnie doprowadzał małoletniego D. J. do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych oraz masturbowanie,

9. oskarżony w okresie jesieni w roku 2011 w W. doprowadził małoletniego K. B. do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych,

10. oskarżony w okresie obozu letniego w sierpniu 2012r. w S. doprowadzał małoletniego K. B. do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych,

11. oskarżony w okresie od przełomu zimy i wiosny 2012r. do stycznia 2013r. w samochodzie na trasie W. kilkakrotnie oraz jeden raz na obozie letnim w sierpniu 2012r. w S. doprowadzał małoletniego J. P. (1) do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych,
12. oskarżony w kwietniu 2009r. w samochodzie na trasie P. – W. doprowadził małoletniego Ł. K. (1) do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych,
13. oskarżony w sierpniu 2010r. w R. koło G. podczas obozu letniego doprowadził małoletniego Ł. K. (1) do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych,
14. oskarżony w okresie od początku 2010r. do stycznia 2013r. w samochodzie na trasie R. N. – W. oraz S. – R. N. wielokrotnie doprowadzał małoletniego D. W. (2) do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych oraz masturbowanie go,
15. oskarżony w okresie od wiosny 2010r. do zimy 2012r. w R., W., na obozach letnich w R. koło G. i w S. oraz w samochodzie na parkingu w R. co najmniej sześciokrotnie doprowadzał małoletniego D. D. do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych oraz masturbowanie go i wkładanie palca do odbytu,
16. oskarżony w okresie od września 2011r. do 23 lutego 2013r. na obozie letnim w S. i na obozie zimowym w K. oraz z W. w swoim samochodzie i w szatni klubu (...) oraz w pomieszczeniu dla nauczycieli wychowania fizycznego w gimnazjum nr 2, co najmniej sześciokrotnie doprowadzał małoletniego M. D. (1) do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych oraz masturbowanie go,
17. oskarżony w maju 2009r. na turnieju we W. w miejscowości R. doprowadził małoletniego J. W. do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych oraz masturbowanie go,
18. oskarżony w lutym 2012r. w K. na obozie zimowym doprowadził małoletniego J. W. do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych oraz masturbowanie go,
19. oskarżony w okresie obozu letniego w sierpniu 2012r. w S. dwukrotnie oraz raz w październiku lub listopadzie 2012r. na trasie W. – L. podczas jazdy samochodem doprowadzał małoletniego P. O. (1) do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych oraz masturbowanie go,
20. oskarżony w okresie wiosenno – letnim w 2012r. na trasie W. S. – R. w samochodzie podczas jazdy dwukrotnie doprowadzał małoletniego K. P. do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych oraz masturbowanie go,
21. oskarżony w okresie od jesieni 2011r. do listopada 2012r. na parkingu w samochodzie w W. i R. oraz na obozie letnim w S. wielokrotnie doprowadzał małoletniego M. S. (1) do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych oraz masturbowanie go i wkładanie palca do odbytu,
22. oskarżony w okresie od lutego 2009r. do grudnia 2009r. w W. na parkingu w samochodzie, w szatni na stadionie oraz w mieszkaniu i na obozie letnim w K. w 2008r. wielokrotnie doprowadzał małoletniego P. K. do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych oraz masturbowanie go,
23. oskarżony w okresie od zimy 2009r. do wiosny 2010r. w W. w swoim samochodzie dopuszczał się trzykrotnie wobec małoletniego R. P. innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych oraz masturbowanie go,
24. oskarżony w okresie obozu letniego w 2011r. w R. koło G. doprowadził małoletniego R. P. do innej czynności seksualnej poprzez dotykanie jego narządów płciowych,

25. oskarżony w okresie od końca 2008r. do sierpnia 2009r. w W. w trakcie jazdy w samochodzie doprowadził wielokrotnie małoletniego M. Z. do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych,

26. oskarżony w okresie od września 2011r. do czerwca 2012r. na trasie W. – N. w trakcie jazdy w samochodzie doprowadził kilkakrotnie małoletniego K. S. (1) do innych czynności seksualnych poprzez dotykanie jego narządów płciowych i masturbowanie go,

podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do takich ustaleń, a wręcz wskazuje, iż takie zachowania o charakterze seksualnych ze strony oskarżonego wobec małoletnich nie miały miejsca, a to z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu apelacji.

Nadto z daleko posuniętej ostrożności procesowej, na wypadek gdyby Sąd Okręgowy nie podzielił powyższych zarzutów w całości lub w części dodatkowo wyrokowi temu zarzucił:

III. rażąco niewspółmierność orzeczonej względem oskarżonego kary w wymiarze 12 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności przy jednoczesnym orzeczeniu wobec niego środków karnych w postaci zakazu prowadzenia działalności związanej w wychowaniem, edukacją i opieką nad małoletnimi przez okres 10 lat oraz zakazu kontaktowania się i zbliżania do pokrzywdzonych na okres 10 lat, a także nawiązki na rzecz pokrzywdzonych w kwocie po 500 złotych w stosunku do stopnia winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości czynów jakich dokonał oraz w relacji do celów, jakie kara ta powinna spełnić w zakresie prewencji szczególnego oddziaływania, a przede wszystkim właściwości i warunków osobistych oskarżonego i jego sytuacji rodzinnej.

Stawiając powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia wszystkich przypisanych mu czynów lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w znacząco niższym wymiarze.

Drugi obrońca oskarżonego adw. J. P. (2) również zaskarżył powyższy wyrok w części tj. w pkt 1, 3, 4, 5, 6, 7 i na podstawie art. 438 pkt 2, 3 i 4 kpk oraz art. 427 §1 i §2 kpk wyrokowi temu zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na treść wyroku, a w szczególności:

1. art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk przez:

a) dowolną i niepełną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego,

b) przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom wszystkich świadków podczas, gdy w wielu przypadkach zeznania te są sprzeczne, wzajemnie niekoherentne i w swej treści niekonsekwentne,

c) poczynienie ustaleń faktycznych w oparciu o nieujawniony materiał dowodowy,

2. art. 170 kpk w zw. z art. 201 kpk przez:

a) przyjęcie, iż wydane w sprawie opinie psychologiczne są jasne i pełne podczas gdy nie posiadają one takiego waloru niejednokrotnie zawierając sformułowania poddające w wątpliwość wiarygodność zeznań pokrzywdzonych,

b) oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z uzupełniających opinii ustnych biegłej L. W. odnośnie opinii sądowo – psychologicznych dotyczących: K. B., T. O., P. O. (1), Ł. K. (2), D. B. (1), J. W., R. P., M. D. (1), M. Z. oraz uzupełniającej opinii biegłego seksuologa M. D. (2) w sytuacji, gdy opinie te były niepełne i niejasne i nie było podstaw do oddalenia wniosku,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na jego treść, poprzez:

1. przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się zarzuczanych mu czynów (w zaskarżonym zakresie) podczas, gdy ze wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy wynika, że oskarżony tych czynów o charakterze seksualnym nie popełnił,
2. przyjęcie przez Sąd, że motywacja oskarżonego i sposób zachowania zasługują na szczególne potępienie przy jednoczesnym nie ustaleniu zamiaru popełnienia czynu zabronionego przez oskarżonego, nie ustaleniu motywów i pobudek jakimi miałby się kierować oskarżony dopuszczając się zarzuczanych mu czynów – co wpływa na ocenę dowodów w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego,
3. przyjęcie, iż wszystkie czyny zarzucane oskarżonemu zostały dokonane w warunkach ciągu przestępstw,
4. przyjęcie, że pokrzywdzony M. D. (1) w całym okresie zarzucanym oskarżonemu nie miał ukończone 15 lat podczas, gdy w czasie trwania obozu w K., skończył już 15 lat,
5. przyjęcie, iż oskarżony realizował znamiona przestępstwa z art. 199 §1 kk nadużywając stosunku zależności przez przełamywanie woli pokrzywdzonych wyrażającą się w ich obawie przed „zemstą”

III. nadto z daleko posuniętej ostrożności procesowej, na wypadek, gdyby Sąd Okręgowy nie podzielił powyższych zarzutów, dodatkowo wyrokowi temu zarzucił rażąca niewspółmierność orzeczonej względem oskarżonego kary w wymiarze 12 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności z jednoczesnym orzeczeniem wobec niego środków karnych w postaci zakazu prowadzenia działalności związanej z wychowaniem, edukacją i opieką nad małoletnimi przez okres 10 lat oraz zakazu kontaktowania się i zbliżania do pokrzywdzonych na okres 10 lat, a także nawiązki na rzecz pokrzywdzonych w kwocie po 500 złotych w stosunku do stopnia winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości czynów jakich dokonał oraz w relacji do celów, jakie kara ta powinna spełniać w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania, a przede wszystkim właściwości i warunków osobistych oskarżonego i jego sytuacji rodzinnej.

Stawiając powyższe zarzuty na podstawie art. 437 kpk skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji ewentualnie, na wypadek nieuwzględnienia wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku, wniósł o jego zmianę i orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w łagodniejszym wymiarze.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

apelacje nie zasługują na uwzględnienie.

Mając na uwadze tożsamość zarzutów obu apelacji, apelacje te zostaną omówione łącznie.

Przede wszystkim nie sposób zgodzić się z zarzutami obrońców błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mających wpływ na jego treść, albowiem Sąd I instancji błędu takiego się nie dopuścił. Należy podkreślić, iż zarzut błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się tylko i wyłącznie do samej polemiki z ustaleniami poczynionymi przez Sąd, a wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych powinien dążyć do wykazania konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, których miał dopuścić się Sąd przy ocenie zebranego materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd I instancji, a zwłaszcza tylko na wyjaśnieniach oskarżonego, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29.10.2010r., II Aka 162/10).

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może ograniczać się wyłącznie do kwestionowania stanowiska, które przyjął Sąd I instancji, a powinien wskazywać nieprawidłowości jakich miał dopuścić się Sąd w swoim rozumowaniu co do oceny okoliczności sprawy. Sama bowiem możliwość przeciwstawienia poczynionym przez Sąd ustaleniom

odmiennego punktu widzenia, nie stanowi uzasadnienia stwierdzenia, iż Sąd dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych.

Przyjmuje się również, iż błąd w ustaleniach faktycznych nie jest zarzutem samodzielnym. W praktyce każdy taki błąd jest bowiem skutkiem naruszenia przepisów postępowania, lecz nie odwrotnie. Jeśli bowiem Sąd przeprowadzi postępowanie, zachowując wszystkie reguły i zasady rzetelnego procesu, nie ma możliwości postawienia mu skutecznie zarzutu poczynienia wadliwych ustaleń faktycznych. Wskazuje to więc, iż błąd w ustaleniach faktycznych jest zawsze wtórny wobec naruszenia przepisów postępowania i stanowi konsekwencję uchybień w procedowaniu. Sąd I instancji nie naruszył w żaden sposób przepisów postępowania, toteż poczynione przez niego ustalenia faktyczne – w oparciu o ujawnione i prawidłowo ocenione dowody – polegają na prawdzie i nie mogą być kwestionowane. Wbrew twierdzeniom skarżącego, zgromadzone w sprawie dowody, oceniane w sposób zgodny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz logicznego myślenia (art. 7 k.p.k.), dają pełne podstawy do jednoznacznego stwierdzenia, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona zarzucanych mu czynów zabronionych. Przyjęta przez oskarżonego linia obrony nie może się jednak ostać, gdyż zebrany i jednoznaczny materiał dowodowy prowadzi do odmiennych wniosków.

Zdaniem Sądu odwoławczego Sąd I instancji takich uchybień się nie dopuścił, albowiem w sposób szczegółowy wskazał, które dowody uznał za wiarygodne i dlaczego. Podkreślenia wymaga, iż ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy miał na względzie całokształt zebranego materiału dowodowego.

Nie sposób zgodzić się ze skarżącymi, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do dokonanych przez Sąd ustaleń. Brak zatem zastrzeżeń co do dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Sąd zasadnie dał wiarę zeznaniom zarówno małoletnich pokrzywdzonych jak i małoletnich świadków. Pokrzywdzeni w sposób przekonywujący i konsekwentny zeznawali o zdarzeniach będących przedmiotem zarzutu, a pewne nieznaczne rozbieżności, w przypadku niektórych z nich, jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy, mogły być wynikiem niepamięci spowodowanej stresem oraz upływem czasu. Co istotne zeznania małoletnich pokrzywdzonych zostały poparte zeznaniami innych świadków, a mianowicie innych małoletnich świadków, rodziców nieletnich zawodników i innych osób z nimi nie spokrewnionych, a także zeznania ich zostały poparte opiniami dwóch niezależnych od siebie biegłych psychologów, którzy zostali powołani do udziału w przesłuchaniach tych świadków i do wydania opinii co do złożonych przez nich zeznań.

Mając na uwadze, iż Sąd Rejonowy w sposób szczegółowy odniósł się do zeznań każdego z pokrzywdzonych, ich ponowna analiza przez Sąd Okręgowy nie jest konieczna. Sąd Okręgowy w pełni zgadza się z oceną tych zeznań. Pokrzywdzeni: A. B. (1), R. D., D. B. (1), K. M., M. O., D. J., K. B., J. P. (1), Ł. K. (1), D. W. (2), D. D., M. D. (3), J. W., P. O. (1), K. P., M. S. (1), P. K., R. P., M. Z., K. S. (1), T. O. w sposób wiarygodny opisali zdarzenia jakie miały miejsce z udziałem oskarżonego, szczegółowo opisywali co oskarżony im robił, i gdzie do tych zdarzeń dochodziło. Wiarygodność zeznań pokrzywdzonych została potwierdzona opiniami psychologicznymi, a nadto zeznaniami innych świadków.

Nie sposób zgodzić się z obrońcami oskarżonego, iż zeznania małoletnich pokrzywdzonych są wewnętrznie niespójne, nielogiczne i w swej treści niekonsekwentne. A twierdzenia, że nie można z całą pewnością wykluczyć, iż oskarżony dotykając małoletnich w miejsca intymne robił to przypadkowo, w trakcie masaży, i że zachowania nie miały charakteru zachowań seksualnych, nie mają żadnego uzasadnienia w zgromadzonym materiale dowodowym i są nielogiczne. Ze spójnych i logicznych zeznań małoletnich pokrzywdzonych wprost wynika, iż oskarżony takich zachowań się dopuścił – zeznania te korelują z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym – i nie sposób przyjąć, iż dotykanie miejsc intymnych przez oskarżonego mogło nastąpić przypadkowo.

W odniesieniu do zawartego w apelacji zarzutu przyznanie waloru pełnej wiarygodności powołanym w sprawie opiniom psychologicznym sporządzonym przez psycholog J. N. oraz L. K., w sytuacji, gdy opinie te na walor ten nie zasługiwały, albowiem opinie te miały być wyłącznie wynikiem ocen moralnych oskarżonego przez biegłe, wskazać należy, iż nie zasługuje on również na uwzględnienie. Należy mieć na uwadze, iż biegli wydając opinię w danym

przedmiocie, dokonują tego w oparciu o pewne kryteria i jest to ich ocena. Trudno przyjąć, iż biegli podeszli do tej sprawy emocjonalnie, jest to bowiem tylko i wyłącznie odczucie obrońcy czy też oskarżonego. Podkreślić trzeba, iż obrona nie wskazała na żadne okoliczności, które mogłyby przemawiać za tym, iż biegli podeszli do sprawy emocjonalnie. Zdaniem Sądu Okręgowego opinie te zostały wydane z zachowaniem zasad bezstronności i profesjonalizmu, brak bowiem podstaw by twierdzić, iż jest inaczej. A nadto okoliczności powoływane przez obrońcę oskarżonego z całą pewnością nie umniejszają kompetencji biegłych J. N. i L. K. do wydania opinii w niniejszej sprawie.

Słusznie również Sąd Rejonowy dał wiarę małoletnim świadkom nie będącym pokrzywdzonymi, a to: K. L., P. W., R. O., P. B., M. K., M. S. (2), K. S. (2), P. O. (2), M. B., K. S. (3), D. Ł., D. B. (2), A. D. oraz częściowo D. N. – w zakresie w jakim mówił o innych kolegach. Relacje wyżej wskazanych świadków co do czynów zarzucanych oskarżonemu zasadnie Sąd Rejonowy uznał za szczere – znajdują one bowiem potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonych. Świadcowie ci w swoich zeznaniach sposób przekonujący opowiadali o tym co wiedzą na temat stawianych oskarżonemu zarzutów. Wiedze na temat tych zdarzeń posiadali oni przede wszystkim z relacji kolegów, wobec których trener miał się tych czynów dopuszczać.

Zgodzić się także należy z Sądem Rejonowym co do oceny zeznań rodziców małoletnich pokrzywdzonych – istotnie zasługują one na wiarę. Zeznania tych świadków opierały się na relacjach ich dzieci, na informacjach jakie im ich dzieci przekazały. Należy mieć na uwadze, iż żaden z rodziców nie miał interesy w tym by bezpodstawnie pomawiać oskarżonego S. S., albowiem każdy z nich wskazywał, iż wcześniej bardzo dobrze oceniał pracę oskarżonego jako trenera.

Słusznie również jako wiarygodne ocenił Sąd Rejonowy zeznania świadka R. Z. – kierownika D. Sportowego MOSiR Centrum W. oraz B. D. MOSiR Centrum W., A. B. (2) (dziadka D. B. (1)), B. S. (trenera podokręgu R.), M. M. (1) (wychowawczyni klasy sportowej Gimnazjum nr 2), T. Z. (nauczyciela w Gimnazjum nr 2 i trenera w klubie (...)) oraz M. M. (2). Zeznania tych świadków w zakresie posiadanej przez nich wiedzy, są logiczne i konsekwentne, i brak jest podstaw by odmówić im waloru wiarygodności.

Wbrew twierdzeniom skarżących, którzy powołują się na rozbieżności w zeznaniach świadków, brak takich rozbieżności.

Zasadnie również zatem uznał Sąd za wiarygodne dowody z opinii biegłych lekarzy psychiatrów i seksuologa, a także psychologa, które sporządzone zostały w stosunku do oskarżonego S. S.. Wbrew twierdzeniom skarżącego opinie te są pełne i jasne, i nie zachodziła konieczność ich uzupełnienia. Nie sposób zgodzić się z obrońcą oskarżonego adw. H. S., iż z opinii tych wypływa wniosek odmienny, a mianowicie, iż u oskarżonego występuje brak zaburzeń. Biegły seksuolog M. D. w swojej opinii wskazał w swojej opinii wskazał generalnie występujące i możliwe przyczyny zachowań pedofilskich. Podkreślił, iż większość karalnych zachowań seksualnych wobec dzieci popełniają osoby nie spełniające kryterium pedofilii. Biegły wskazał jako potencjalną możliwość, iż przyczyną takich zachowań oskarżonego może być „brak internalizacji norm moralnych i prawnych”. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy, biegły nie twierdzi, że tak było, bo nie leży to w jego kompetencjach, a jedynie wypowiada się w zakresie swoich kompetencji medycznych i w tym zakresie opinia biegłego jest jasna i pełna.

W pełni zgodzić należy się z Sądem Rejonowym, iż nieprawdopodobnym jest, by nastąpiła zмова pokrzywdzonych w celu obciążenia oskarżonego S. S.. Obrona podnosiła, iż w K. „coś się stało” co miało spowodować, że chłopcy fałszywie obciążyli oskarżonego, nie mniej jednak nie sprecyzowano co się miało stać. Należy mieć na uwadze, iż S. S. obciążają nie tylko osoby, które były na obozie w K., ale takie osoby, które wcześniej już zakończyły treningi, tj. P. K., K. M., R. P.. Nadto jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy przy tej ilości osób pokrzywdzonych trudno mówić o możliwości zmówienia się. Zmówić może się kilka osób, mających do siebie pełne zaufanie i wtedy istnieje szansa zachowania tajemnicy. Tymczasem w niniejszej sprawie oskarżonego obciążyli kilkudziesięciu ludzi, i to nastolatków, którzy często nawet słabo się znali. Nie można zatem mówić o jakimś spisku czy zmovie przeciwko oskarżonemu.

Istotne jest to, iż zarówno pokrzywdzeni jak i inni świadkowie nie mieli interesu w tym niesłusznie pomawiać oskarżonego S. S. czy też zmawiać się przeciwko niemu, a wręcz z powodu tej sprawy wiele oni stracili. Podkreślić

trzeba, iż każdy z pokrzywdzonych i świadków wskazywał, iż oskarżony był bardzo dobrym trenerem i to dzięki niemu drużyna osiągała sukcesy. Sami pokrzywdzeni na oskarżeniu S. S. sami bardzo wiele stracili. Mając na uwadze, iż pokrzywdzeni bardzo chcieli grać i sport oraz osiągane pod okiem trenera S. S. sukcesy były dla pokrzywdzonych najważniejsze, może to tłumaczyć fakt, iż przez długi okres czasu znosili oni zachowania oskarżonego. Trzeba jednak mieć na uwadze, iż niektórzy pokrzywdzeni wcześniej już dawali sygnały, że coś się dzieje, lecz sygnały te były lekceważone.

Jeżeli chodzi o wyjaśnienia samego oskarżonego, Sąd Okręgowy w pełni zgadza się z ich oceną dokonaną przez Sąd I instancji. Bez wątplenia nie zasługują one na wiarę w części, w której twierdzi on, iż nie dopuścił się zarzucanych mu czynów, albowiem pozostają one w sprzeczności z zeznaniami zarówno małoletnich pokrzywdzonych jak i innych małoletnich świadków oraz z zeznaniami większości innych świadków. Wyjaśnienia te bez wątplenia stanowią tylko i wyłącznie próbę uniknięcia przez oskarżonego odpowiedzialności karnej za popełnione przez niego czyny. Wyjaśnienia oskarżonego w pozostałym zakresie, jako zgodne z pozostałymi zgromadzonymi w sprawie dowodami bez wątplenia zasługują na wiarę. Należy mieć na uwadze, iż w swoich pierwszych wyjaśnieniach S. S. przyznał się do czterech przypadków wykorzystywania małoletnich zawodników klubu (...) – wyjaśnienia te zostały potwierdzone przez wskazanych przez niego pokrzywdzonych. Wprawdzie w późniejszych wyjaśnieniach oskarżony zaprzeczył stawianym mu zarzutom, jednakże w pełni należy zgodzić się z Sądem Rejonowym, iż stanowiło to jedynie próbę uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy nie dopuścił się podnoszonych w apelacji uchybień, a dokonana przez ten Sąd ocena materiału dowodowego jest prawidłowa. Sąd I instancji szczegółowo wskazał, którym dowodom dał wiarę, a którym waloru wiarygodności odmówił i z jakich powodów. Sąd I instancji dokonał oceny materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie w sposób nie budzący wątpliwości – ocena ta była wnikliwa i rzetelna, dokonana w sposób bezstronny i kompleksowy, z uwzględnieniem treści art. 4, art. 7 kpk i art. 410 kpk. Sąd Rejonowy nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady wiedzy i doświadczenia życiowego. Następnie Sąd swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego w sposób przekonujący umotywował w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy w pełni zgadza się z rozważaniami Sądu I instancji dotyczącymi oceny zebranych w sprawie dowodów, a ich ponowna analiza jest bezprzedmiotowa. Pisemne motywy zaskarżonego wyroku w pełni odpowiadają dyrektywom określonym treścią art. 424 §1 kpk.

Nie sposób również zgodzić się z zarzutami skarżących rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary w wymiarze 12 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności przy jednoczesnym orzeczeniu wobec niego środków karnych w postaci zakazu prowadzenia działalności związanej z wychowaniem, edukacją i opieką nad małoletnimi przez okres 10 lat oraz zakazu kontaktowania się i zbliżania do pokrzywdzonych na okres 10 lat oraz nawiązkę na rzecz pokrzywdzonych w kwocie po 500,00 złotych. Zdaniem obrońców oskarżonego orzeczona kara jest rażąco surowa w stosunku do stopnia winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości czynów, a także w relacji do celów jakie kara ta winna spełniać w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Z oceną tą nie sposób się zgodzić, albowiem należy mieć na uwadze wielość czynów, ich charakter, a także wysoki stopień ich społecznej szkodliwości. Oskarżony swoim zachowaniem naruszył dobro prawnie chronione w postaci obyczajności kształtowanej zasadami moralnymi i prawidłowy rozwój psychiczny i fizyczny dziecka, które to, jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy, stanowią jedne z podstawowych wartości podlegających ochronie.

Orzekając karę Sąd Rejonowy miał na uwadze by była ona adekwatna do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynów oraz by spełniała cele zarówno wychowawcze jak i zapobiegawcze i uświadomiła społeczeństwu konieczność respektowania norm prawnych i nieuchronność konsekwencji w sytuacji ich nieposzanowania. Istotną przesłanką wymiaru kary stanowiła motywacja oskarżonego i sposób jego zachowania, które zasługują bez wątplenia na szczególne potępienie. Oskarżony S. S. zarzucanych mu czynów dopuszczał się w celu zaspokojenia swojego popędu seksualnego. Czynów tych dopuszczał się przez wiele lat, wykorzystując seksualnie swoich małoletnich podopiecznych, którzy byli od niego zależni i darzyli go dużym zaufaniem, albowiem był on dla nich autorytetem. Bez wątplenia trudno

w tej chwili oszacować ujemne następstwa czynów oskarżonego dla pokrzywdzonych, jednakże nie ma wątpliwości co do tego, że skutki takie w przyszłości mogą mieć miejsce.

Wymierzając karę Sąd wziął również pod uwagę okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego, a to fakt, iż przed popełnieniem przestępstwa sposób życia oskarżonego był przykładowy, prowadził ustabilizowany tryb życia i był cenionym fachowcem, nie był karany. Zgodzić się jednak należy z Sądem Rejonowym, iż okoliczności tych nie można przeceniać.

Orzeczone wobec oskarżonego S. S. kara jest niewątpliwie karą surową, niemniej jednak jest ona adekwatna do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynów, a także wagi i wielości i popełnionych czynów - w ciągu 5 lat oskarżony popełnił 26 czynów na szkodę 20 pokrzywdzonych. Sąd I instancji w sposób szczegółowy uzasadnił dlaczego orzeczona została kara w wymiarze 12 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a więc powyżej górnego ustawowego zagrożenia. Z argumentacją tą Sąd odwoławczy w pełni się zgadza i w żadnym razie orzeczoną karę nie można uznać za rażąco surową.

Zasadnie Sąd orzekł na podstawie art. 41a §2 kk wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych przez okres 10 lat, albowiem środek ten w przypadku skazania za czyny, których dopuścił się oskarżony jest obligatoryjny. Zasadne również było orzeczenie przez Sąd I instancji środka karnego w postaci zakazu prowadzenia działalności związanej z wychowaniem, edukacją i opieką nad małoletnimi przez okres 10 lat (na podstawie art. 39 pkt 2a kk), środek ten spełnia bowiem funkcje prewencyjną.

Mając na uwadze powyższe wskazać należy, iż brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku czy też do jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Z tych względów Sąd Okręgowy, nie podzielając zarzutów stawianych w apelacjach, utrzymał wyrok w mocy oraz zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.